

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita S. Ethelvvoldi vvintoniensis Episcopi. Ex ea quam Vvolstanus religiosus Vvintoniensis conscripsit. Migravit è corpore anno Domini, 984. regnante Ethelredo Rege.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

VITA S. ETHELVVOLDI VVINTONIENSIS Episcopi. Ex ea quam VVolstanus religiosus VVintoniensis conscripsit. Migravit è corpore anno Domini, 984. regnante Ethelredo Rege.

Vide Notat.
C. Baron in
martyr.
Roman.

1. Augusti.
Patria &
parentes.

Rex Ethel-
stanus eum
ad se vocat
& sacris ini-
tiari curat.

Fit Mona-
chu.

Instaurat
monasteriū.
Elstanus
magnæ obe-
dientiæ Vir.

SV B Eduardo seniore, Anglorum Rege, in urbe VVentana, Ethelvoldus ingenuis & eximijs Christianæ pietatis cultoribus natus est parentibus; cuius genitrix Felix cum adhuc vterum eum portaret, in somnis visione mirabili futuram sanctitatis eius gloriam cognoscere meruit. Porro natus infans, ut primum ætatem ad disciplinas idoneam nactus est, insita naturæ bonitate & ingenio acri, tenaciq; memoria, eò eruditionis breui peruenit, ut Rex Ethelstanus, fama eius permotus, adultum tunc ad se vocaverit, & sacerdotij honore decorari curaverit. Itaq; cum Dunstano & Ethelstano ad Elphegum antistitem missus, sacerdotio iniciatus fuit; quod ut melius sanctiusq; administraret, Glasconiam petijt, ibidemq; sub Dunstano monasticæ vitæ institutum arripuit; in quo vigilijs, ieiunijs, & cælestium rerum commentatione ad ardua virtutum culmina peruenit.

Postquam autem Edredus rex præclaram illius sanctitatem cognovit, hortante eum matre sua Edigna, locum quendam, cui Abendoniam nomen est, ei tradidit; in quo olim exiguum fuerat monasterium, sed tum omni habitatore destitutum cernebatur. Id Ethelvoldus Regis ipsius impensa instauravit, & religiosis cunctis virtutibus mirificè exornatis foecundum reddidit. Erat inter alios monasterij illius religiosos Elstanus quidā, vir miro simplicitatis & obedientiæ; cui

cui ex o
parare
piè min
religio
Abbas v
quoduis
alijs pa
luce me
stanum;
suffurat
immitte
tem vna
Ille inc
dam ma
que sine
xit. Is p
toniæ e
Porro
sedulo
ro Rege
stano e
Canon
Ecclesi
per om
perq; n
garent
ma reg
ses mor
bus se &
verò C
vt acri
rarent
tuleru
mutata

cui ex officio monasterij artificibus cibus præparare incumberebat. Is impigrè nō minus quam piè ministerium obibat, dabatque operam, vt religiosa munditia loca omnia niterent. Itaque Abbas visa die quodā virili illius voluntate ad quoduis ministeriū obeundū promptissima, vt alijs pariter admirandam obedientiæ virtutem luce meridiana clariùs demonstraret, ait ad Elstanum; Mi frater, hanc tu mihi obedientiam suffuratus es: Sed si eiusmodi miles Christi es, immitte manum in bullientem aquam, & partem vnā ex imo cacabo mihi impiger extrahe. Ille incunctanter Abbatis sui voci obediens, nudam manum in bullientē aquam demisit, partēque sine vllō doloris sensu ab imo lebetē educit. Is postmodum Abbas creatus, etiam Vintoniæ episcopus fieri meruit.

En virtus obedientiæ.

Porro Etheluuoldus propagandæ religioni sedulò intentus, non multò post vrgente Edgardo Rege, ad Vintoniensem episcopatum à Dūstano euectus est. Cumque veteri in monasterio, Canonici corruptis planè moribus ad ingentem Ecclesiæ ruinam viuerent, & luxuria foedati per omnia libidinum genera, vxoribus per fas perque nefas assumptis, ac iterum repudiatis, vagarentur, Etheluuoldus antistes protinùs summa regis voluntate eos expulit, & Abendonien- ses monachos illorum in locum introduxit: quibus se & Abbatem & Episcopum exhibuit. At verò Clerici illi, stimulante inuidia & liuore, vt acri vindicta loci vberes prouentus reciperent, venenum præsentissimum Episcopo obtulerunt. Quo hausto, statim facie in pallorem mutata, viscera illius dirè cruciabantur; prorsus

Canonicos impiè viuentes ab Ecclesia expellit, & monachos introducit.

vt ab

Haurit Venenum episc.

Marc. 16.

Egregia fides episcopi.

Monasticam disciplinam in Angliam introducit.

Eximia eius liberalitas in pauperes.

ut ab ipsa morte absorptus putaretur. At ille e mensa ad lectum se recipiens, tacitus apud se ita agere coepit: Vbi nunc fides tua, quam aliis tanta constantia & virtute inculcasti? vbi mentis tuæ cogitationes? Si Christi fidem habes, qui diuinitate sua præsens est, quid mihi hoc mortiferum, quod bibi, nocere poterit? Ille proculdubio, ille inquam, qui nec falli nec fallere potest, hoc in te virus eneruabit. His dictis, lethiferam illam potionem fide sua mox inefficaci reddidit, pulsoque dolore, hilari vultu surrexit.

Eo tempore cum in Anglia cælestis illa monachorum disciplina adhuc exularet, & diuinum istud institutum in sola Glasconia & Abendoniam notum esset, Ethelvoldus summo studio ac vigilantia plurima vtriusque sexus construxit monasteria, eademque virtutibus aded sanè præclaris exornauit, ut verè Angelorum domicilia crederentur.

Accidit quandoque ut acerba fames vniuersam Britanniam vehementer opprimeret, multosque dira clades extingueret. Tum ille pecuniam omnem pauperibus largitus est; qua deficiente, cuncta ecclesiæ & monasteriorum ornamenta, & permulta quoque vasa sacra, ac postremo omnem ecclesiæ thesaurum in subleuanda pauperum inopia tolli iussit; ijsque in pecunias reductis, innumeram multitudinem sustentauit, donec misericordia Dei de cælo in terrâ prospiciens, solita benignitate, inopiæ malum temperabat. Itaque confluebant vndique ad virum Dei, qui famis periculum euadere cupiebant. Ipse verò in plateis omni solatio destitu-

tos

ros refo-
saria pra-
Cumque
ecclesiæ
uinis era-
ferri cal-
testabat
metalla
ginem D
ne reden-

Monas-
xerat. Et
stulisset,
ctione r
vbi inue-
pi mand
neglexit
Capitul
crilegus
dictione
omnipo
nostra a
in corpo
inuisibil
tenus, r
retinent
exeunt
tus, faci
blandis
lutumq
pijs mo
Et qu
diuinus
modum

ros refocillabat, & singulis larga manu necessaria præbens, admiranda alacritate recreabat. Cumque nonnulli tanta largitate preciosam ecclesiæ suppellectilem erogari, eaque quæ divinis erant consecrata vñibus ad humanos transferri calumniarentur, ille multo cordis gemitu testabatur, se æquo animo ferre non posse mutametalla durare integra, hominem verò ad imaginem Dei factum, & precioso Christi sanguine redemptum, mendicitate & inedia confici.

Monachus quidam furti se crimine obstrinxerat. Ethelvvoldus mandavit, ut is, qui rem abstulisset, quamprimum eam cum ipsius benedictione redderet, aut tali in loco eam proijceret, ubi inueniri posset. At furti reus, spreto Episcopi mandato, rem apud se detinuit, ac restituere neglexit. Tum vir sanctus, convocatis in domum Capitularem omnibus, ait; Quandoquidem sacrilegus pecuniam, quam furatus est, cum benedictione reddere recusat, restituat ergo eam cum omnipotentis Dei maledictione, sitque ligatus nostra auctoritate non tantum in animo, sed & in corpore. Et ecce ilicò monachi illius brachia inuisibili nexu ita constricta sunt, ut ea nullatenus, reliquis tamen membris officium suum retinentibus, mouere posset. Tandem cæteris exeuntibus, ipse postremò Episcopum sequutus, facinus suum confessus est; quem antistes blandis verbis compellans, à vinculo soluit, solutumque sua insuper benedictione munitum, pijs monitis à simili facinore deterruit.

Et quidem alijs multis clarus virtutibus vir diuinus, postquàm sedem episcopalem annis admodum quatuor & viginti administrasset, ipse kalen-

*En virtutem
excommuni-
cationis.*

*Renouatio
corporis eius
post obitum.*

*Miracula
sunt ad tu-
mulum eius.*

*Vide C. Ba-
ron. Tom. 2.*

*2. August.
Valeriani
& Gallieni
in Christia-
nos editum.*

*Stephanus
summus Pō-
tifex horta-
tur assiduo
suos ad con-
stantiam, &
rerum hu-
manarum
cōtemptum.*

kalendis Augusti foeliciter in Domino obdor-
miuit. Corpus eius subita immutatione fuit re-
nouatum, lacteo candore perfusum, roseoque
rubore venustatum; ita vt quodammado septen-
nis pueri vultum prae se ferre videretur: cum a-
lioquin in vita ex creberrimis viscerum dolori-
bus, cruriumque tumoribus inuisum vultus pal-
lorem cōtraxisset. Est autem VVintoniae ex ve-
teris Monasterij crypta in Chorū Ecclesie trans-
latum, & perquam honorificè repositū: vbi ad-
mirandis virtutibus in hodiernum vsque diem
Deo cooperante, fulget & miraculis.

**MARTYRIVM SANCTISSIMI STE-
PHANI Pontificis, & eorum qui vnà cum illo Ro-
mæ passi sunt: ex eo quod est apud Metaphra-
sten. Coronati sunt Anno à Nato Saluatore 266.
Valer. & Gallieni Impp. 6.**

QUO tempore Valerianus & Gallienus
impietatis sectatores Romanum admini-
strabāt Imperium, lege ab ipsis statutum
est, vt quicumq; hominem Christianum latitan-
tem detulisset, (latitabant autem quam plurimi
acerbissimæ tyrannidis metu absteriti) omniū
facultatum ipsius repenti hæres existeret: &
quoscunque in exercitu expeteret honores, pro-
tinus obtineret. Illo igitur tempore Stephanus,
qui Christiano gregi cum fide præerat, cum cer-
neret fieri non posse, vt ipse cum suo clero cer-
tamen declinaret, summa vigilantia in eam cu-
ram incubuit, vt se suosque contrā tyranni mi-
nas & futura supplicia cælestibus egregiè armis
muniret. Itaque cōuocato clero, diuinis verbis
sanè

sanè luc-
tum eos
ad hære-
cogitati-
post ha-
num se c-
aliaque
ducti fun-
nes, quod
sæ gremi-
nes Sacra-
Presbyte-
sexdecim
lum exci-
amplific-
Regno D-
est, differ-
multi ex
eius phil-
ritatis ag-
sirent.

Inter
militum
forma qu-
hebetata
luce mis-
ductam
bus aqu-
pit vtru-
catechis-
men Titr-
cum ani-
quæ deir-
illo die